

PREMIER: KÉPZŐMŰVÉSZET

A lényeglátás művésze

GONDOLATINDÍTÓ MARIA B. RAUNIO FESTMÉNYSZEIHEZ

MÉSZÁROS MÁRTON

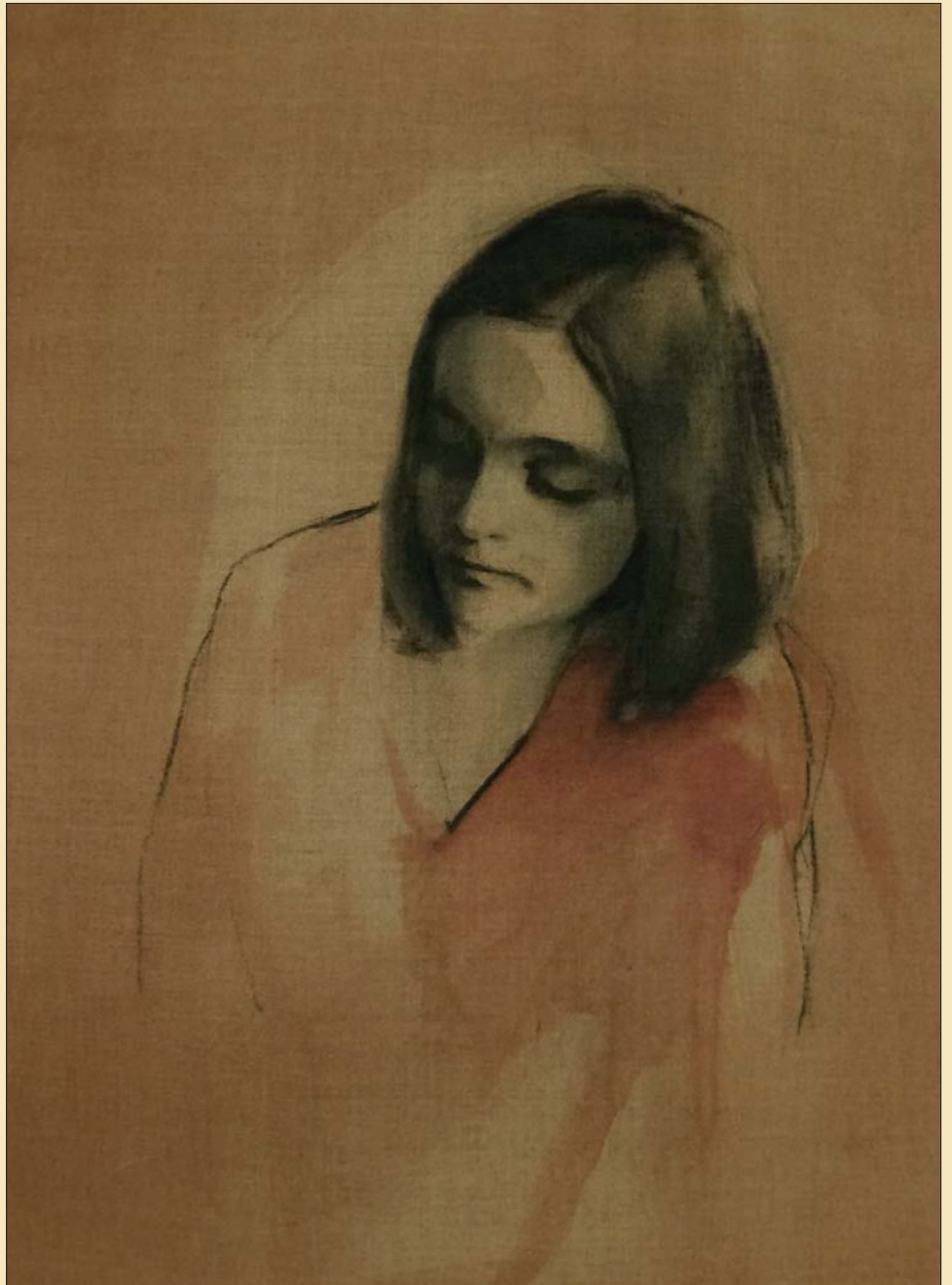
Maria B. Raunio lakásbelsője olyan, amilyennek képzeltem: kevés modern fabútor, a skandináv egyszerűség jegyében. Húsz éve él magyarok között, eleinte Zebegényben, most Budán. Választékos szóhasználata ellensúlyozza a diszkrét akcentust, sokan ezért gondolják határon túli magyarnak. Aki nem ismerős a Bartók Béla úton, aligha tudja, hogy egy finn képzőművész lakik és dolgozik ott.

A Helsinki Egyetemen matematikát tanult, de volt férje, *Bogányi Gergey* világhírű zongoraművész és közös gyermekük, *Joli* miatt úgy döntött, áttesz a székhelyét ezeröttszáz kilométerrel délebbre. A képzőművészet gyermekkori szenvedélye volt, ezért beiratkozott a Magyar Képzőművészeti Egyetemre, ahol 2011-ben a festőszacon, 2013-ban a képzőművész-tanár mesterszacon szerzett diplomát. Igaz, korábban már elvégezte az Oszakai Képzőművészeti Akadémiát, élt Olaszországban is, a közelmúltban pedig Spanyolországból tért haza, ahol nemzetközi kapcsolatokat hallgató, megnyerő, okos lányával együtt a Malaga közelében élő szüleihez csatlakoztak egy teljes évre. Személyiségében – hát még otthonában – érezni a finn és japán társadalom fejlettségét, a génekbe kódolt kultúrát, az archaikus és modern keverékét és a lélek tisztaságát. Tanított négy évig különböző budapesti gimnáziumokban, erről szólva azt mondja, szép volt megtapasztalni, hogy sok diákja végre önállóan és nem a tankönyvek alapján kezdte megközelíteni a művészetet. A másik véleményére nyitottságot érzem, amikor arra kérem, pakolja ki elem a még el nem adott műveit, ő pedig csak annyit kér cserébe, mondjam el azt, ami pro primo eszembe jut róluk.

Roppant kellemetlen: nem láttam sem itteni, sem ottani kiállításait. Kivéve, ha az nem ér, hogy a koronavírus-járvány első hullámában a Hegyvidék Galéria utcafronti kirakatán bekukucskáltam Maria egészen különleges, növényi sorozatára. Eszköztelen, kevés ecsetvonással megalkotott formák. Levelek erei. Röntgenképek tülevélről. De tájképek a mikrovilágról. Vagy ahogy tetszik. Az utóbbi néhány hónapban ezeken a természettel szimbiózisban lévő festményeken dolgozik. Két-három hét elteltével magukra hagyja őket, majd visszanyúl hozzájuk. Egészen különleges, halvány színek – tejkékből, púderrózsa-színből, ördögfeketéből és hidegszürkéből.

Portréi kizárólag nőket ábrázolnak. Nőiességükben, esendőségükben. Maria művészi koncepciójában nem a tudatosan „kődbe” vesző részleteken van a hangsúly, hiszen a mozdulatban, a tekintetben, a színválasztásban látjuk, hogy mit éreznek. Sikerüknek a titkát aligha-

nem elrejtett gondolataikban, megülő fájdalomukban magányos békéjük jelenti. Az alkotó lányát ábrázoló darab is ezért ragad meg. A barnás szénfestményen *Joli* nem tizenkettő: vállra zúgó bubifrizurával, lesütött szemével a múlt és a jövő közötti időtlenséget tárja elénk. ❀

JOLI, 2012, PÁC, SZÉN, VÁSZON, 70 x 55 CM